

ANTINATALISMUL - IDEILE PERICULOASE

ALE LUI DAVID BENATAR

Ați auzit de antinatalism?

Istoria noastră a început cu procrearea și se va sfârși când procrearea va înceta. Simplu. Toți cunoaștem faimoasa întrebare din *Hamlet*-ul lui Shakespeare: „A fi sau a nu fi?” (*To be, or not to be?*). În ultimul timp se aud tot mai multe voci care răspund negativ, la unison și tot mai strident. Ele reflectă o mentalitate occidentală în ascensiune, care se extinde și în restul lumii, fiind cunoscută ca **antinatalism**.

Fie că e vorba de „extincția în masă” (*mass extinction*), „controlul populației” (*population control*), „impozitele pe copii” (*tax on children*), „Sinucide-te!” (*Kill yourself!*) ori „Salvați planeta!” (*Save the planet!*), toate aceste mesaje sau sloganuri denotă aceeași ideologie anti-umană care permează tot mai pregnant mentalul occidentalilor. Există, de fapt, și mișcări care recomandă și promovează anume extincția rasei umane, cea mai cunoscută și gălăgioasă dintre ele fiind *The Voluntary Human Extinction Movement* („Mișcarea pentru extincția umană voluntară”). În Marea Britanie există și un partid politic, numit

The Antinatalist Party

, care urmărește același scop – dispariția speciei umane! Omul e învinuit de distrugerea și degradarea mediului, încălzirea globală, poluare, topirea ghețarilor, distrugerea plantelor și animalelor. Remediul ar fi unul singur: eliminarea ființelor umane! Dacă la începutul Creației ființele umane au fost înzestrate cu un instinct al procreării și li s-a impus de către divinitate „înmulțirea”, sfârșitul istoriei va fi marcat, foarte probabil, de instinctul contrar: cel al auto-extincției în masă.

Ascensiunea rapidă a gândirii antinataliste

Tendința spre auto-extincție e reflectată cel mai bine în diminuarea drastică a respectului față de viața ființelor umane. Gîndiți-vă la exemplul acesta care contrariază: majoritatea țărilor lumii au abolit pedeapsa capitală, dar în ultimii ani întemnițații occidentali cer să fie eutanasiați pentru a scăpa de închisoare! Pedeapsa capitală a fost abolită, se zice, ca expresie a respectului societății față de viață, dar e impusă la cererea întemnițaților în numele unui presupus drept la a alege în mod liber moartea. Cazuri bizare de acest gen se întîlnesc tot mai des în Belgia și Olanda, iar în ultimul timp și în Canada, unde cu doar cîțiva ani în urmă a fost decretat dreptul la eutanasiere. Beneluxul a legalizat eutanasierea încă din 2002. Eutanasierea la cerere a întemnițaților nu e însă reflex al tendinței de a ne întoarce înapoi la pedeapsă capitală, ci al respectului în declin față de viața omului. Întemnițații și tribunalele ne spun că nu avem, ca societate, autoritatea de a-i executa, dar am avea obligația, la cererea lor, de a le curma viața prin eutanasiere!

Acest exemplu, bizar fără îndoială, e doar unul dintre multele simptome pe care le vedem zilnic în jurul nostru și care decurg din aceeași mentalitate anti-viață. Eutanasierea adulților a devenit atît de răspîndită în Benelux și Canada încît de-acum se discută tot mai des și mai insistent și despre eutanasierea copiilor, cu sau fără consimțămîntul lor. Dacă acum 20 de ani majoritatea medicilor din Benelux și Canada se împotriveau eutanasierei ori suicidului asistat, astăzi majoritatea dintre ei se pronunță pentru. Viața umană devine tot mai ieftină în aceste țări. La fel în Marea Britanie, unde sporadic se discută posibila legalizare a eutanasierei și unde majoritatea medicilor care constituie Colegiul Medicilor din Marea Britanie sprijină un asemenea demers legislativ. În Canada, unii părinți au început să ceară autorităților să legalizeze eutanasierea copiilor. Iar în februarie anul acesta publicația olandeză *Pediatrics* a publicat un dosar special privind legalizarea eutanasierii minorilor. Subiectul a fost pus în dezbatere de către un grup de medici din Statele Unite și Olanda, sub forma întrebării

Is legalizing euthanasia for children ethical?

(„Este etică legalizarea eutanasierei copiilor?”). Ideea dominantă a fost afirmativă: eutanasierea copiilor, fie la cererea lor, fie la cererea părinților, este etică. Copiii au dreptul să ceară să fie eutanasiați pentru a nu suferi, iar părinții au dreptul de a dispune eutanasierea copiilor lor din același motiv și, în plus, din perspectiva lor ca adulți, ce au dreptul să nu își vadă copiii suferind. Acest mod de gîndire e cu totul distorsionat. Părinții ori adulții își arogă astfel un drept dublu: (1) dreptul de a-și eutanasia copiii pentru că suferă și (2) dreptul de a-și eutanasia copiii pentru a nu-i vedea suferind. Primul drept e justificat de suferința copiilor, iar al doilea de suferința părinților. În ambele cazuri, au decis medicii și specialiștii în etică, eutanasierea copiilor nu impune probleme de etică ori conștiință și e în întregime acceptabilă.

Panta, însă, a devenit foarte alunecoasă și tot mai dificil de controlat. Gîndirea anti-natalistă se reflectă și în deciziile judecătorești care au redefinit căsătoria și familia. De un deceniu înapoi

ni se spune că procrearea și creșterea copiilor nu mai au nimic de-a face cu căsătoria, de care sînt dissociate în mod artificial. În noua viziune asupra căsătoriei și familiei, ființele umane nu se mai căsătoresc pentru a aduce pe lume și crește copii, ci pentru a se asocia ca parteneri de viață, fără deosebire de gen. Disocierea căsătoriei de procreare e una dintre marile tragedii ale gândirii occidentale. Miza centrală a relațiilor de căsătorie a devenit plăcerea, copiii constituind doar un accident al relațiilor de căsătorie ori asociere umană. Părinții au un loc secundar în creșterea copiilor, autoritatea principală pentru creșterea acestora fiind cedată, încetul cu încetul, statului și agențiilor lui.

Nu am ajuns aici, însă, peste noapte. Locul în care ne aflăm astăzi în privința antinatalismului reflectă acumularea unor idei anti-umane și anti-nataliste apărute cu sute de ani în urmă. Ele au evoluat însă și au culminat în zilele noastre, manifestîndu-se cu agresivitatea cunoscută nouă tuturor. O perspectivă istorică asupra ideilor antinataliste, în evoluția lor și manifestările lor curente, constituie obiectivul cărții lui **Thomas C. Leonard**, ***Race, Eugenics & American Economics in the Progressive Era: Iliberal Reformers***

(„Rasism, eugenie și economiile americane în era progresivismului: Reformatorii Iliberali”).

Leonard și-a publicat cartea în 2016 și o recomandăm celor care doresc să înțeleagă evoluția ideilor anti-viață din ultimii 200 de ani. În ultimii ani, numărul intelectualilor și autorilor care promovează antinatalismul a crescut simțitor. Menționăm pe

Sarah Perry

și cartea ei

Every Cradle is a Grave

(„Fiecare leagăn e un mormînt”) și pe

Thomas Ligotti

și cartea lui

The Conspiracy Against the Human Race

(„Conspirația împotriva rasei umane”). Feminismul împărtășește aceeași perspectivă. În 2012, autoarea feministă

Jessica Valenti

a făcut valuri uriașe cînd a publicat

Why Have Kids? A New Mom Explores the Truth About Parenting and Happiness

(„De ce să ai copii? O nouă mamă explorează adevărul privind fericirea și ce înseamnă să fii părinte”), ideea centrală a cărții fiind că este nesănătos pentru o femeie de a gândi că fericirea ei constă în avea copii și o familie.

The ingrained expectation that women should desire to become parents is unhealthy

, zice ea, adică „așteptarea din partea femeilor să dorească să devină părinți este nesănătoasă” (articol

[aici](#)

).

Consecințele antinatalismului chinez

Aceste idei, însă, lăudate ca fiind progresiste în cercurile seculare, au repercusiuni și consecințe. Toate nefaste și negative. Niciunde în lume nu se observă acest lucru mai bine decât în China comunistă, unde politica antinatalista a fost religie de stat timp de 36 de ani, între 1979 și 2015. China a impus o politică antinatalistă, văzînd în copii un obstacol pentru dezvoltarea țării, iar nu ființe umane care ar fi putut contribui la avansarea Chinei. A forțat femeile să avorteze, a ucis copii în trupul mamelor lor și a comis cel mai mare genocid cunoscut al ultimelor decenii. A redus drastic numărul copiilor cărora le-a îngăduit să se nască, impunînd politica copilului unic. În 40 de ani, China a îmbătrînit rapid, iar tinerii care au supraviețuit genocidului resping procrearea și sînt mai toți lipsiți de interesul de a procrea. Statul a distrus instinctul procreării în generația tînă, fetele tinere amîna căsătoria, iar cele care se căsătoresc nu vor să facă copii. Curînd, spun specialiștii, economia Chinei va intra în declin, la fel ca și economia Japoniei, unde simțămintele antinataliste sînt la fel de răspîndite, chiar dacă nu impuse cu forța. O carte pe care o recomandăm privind antinatalismul comuniștilor chinezei e **Leta Hong Fincher**

Leftover Women: The Resurgence of Gender Inequality in China

, al cărei titlu ar putea fi tradus în românește prin „Femeile trecute: creșterea inegalității între sexe în China”. Conform autoarei, numărul copiilor care se nasc în China e în scădere vertiginoasă, populația îmbătrînește rapid, forța de muncă e în scădere, iar tinerii chinezi, la fel ca și cei vietnamezi, preferă să migreze la muncă în Japonia ori Coreea de Sud în loc să rămîna acasă.

Răspunsul recent, dar mecanic al comuniștilor chinezi a fost să permită familiilor să aducă pe lume și să crească doi copii în loc de unul, nădăjduind că astfel, pînă în 2050, numărul muncitorilor chinezi va crește cu 30 de milioane, suficienți pentru a plăti pensiile celor în vîrstă. Din nefericire pentru China, scrie Leta Hong Fincher, numărul copiilor nou-născuți e în scădere, nu în creștere. În ianuarie a. c. comuniștii chinezi au publicat datele demografice pe anul anterior, conform cărora în 2017 natalitatea în China a scăzut cu 3,5% în comparație cu 2016. Motivul principal este că tinerele se căsătoresc tot mai tîrziu și nu fac copii, anii cei mai fertili pentru tinerele mame fiind între 24 și 29 de ani. În mai 2017, guvernul chinez a făcut un sondaj de opinie care a implicat 40.000 de femei tinere. Patruzeci la sută dintre ele nu aveau copii și declarau că nici nu vor să aibă, iar 63% dintre ele au declarat că nu vor să aibă mai mult de un singur copil. Consecințele ideologiei și politicii antinataliste sînt, după cum se vede, evidente și în întregime negative (articol [aici](#)).

David Benatar – ideologul antinatalismului

Sud-africanul David Benatar răspunde negativ întrebării shakespeariene „A fi sau a nu fi?”. Benatar e probabil unul dintre cei mai pesimiști filosofi ai zilelor noastre. Se consideră, fără regrete, un ideolog al „antinatalismului”, prin care el dă de înțeles că viața e atât de grea, de ostilă și de dureroasă încât nu are nici un sens să aduci copii pe lume. Compasiunea adulților față de copii impune ca ei să nu mai nască. O dată aduși pe lume, zice el, copiii au parte doar de dureri, cauzate atât de părinții lor, cât și de societate. Societatea e malformată iremediabil și singura modalitate pentru prevenirea suferințelor copiilor e ca ei să nu se nască. În consecință, zice el, procrearea e iresponsabilă și imorală. Ea condamnă copiii la o viață de chin.

Născut în 1966 în Africa de Sud, Benatar e șeful Catedrei de Filosofie de la Universitatea din Cape Town. În 2006 și-a publicat prima carte antinatalista, intitulată ***Better Never to Have Been. The Harm of Coming into Existence***

(„Mai bine să nu fi existat. Durerea de a veni la existență”), iar anul trecut a publicat încă o carte pe același subiect, dar și mai pe larg, intitulată

The Human Predicament. A Candid Guide to Life's Biggest Question

(„Dilema umană. Un ghid onest privind cea mai importantă întrebare despre viață”). Pueril cum ni s-ar părea, motivele pentru care Benatar propune abolirea procreării sînt nu doar triviale, dar și ridicole. De ce să alegi viața, zice el, cînd ne petrecem majoritatea timpului frustrați, înfomețați, în sărăcie, bolnavi, avînd parte de dureri și frustrări, asupriți de autorități, obosiți, lipsiți de somn, divorțînd, chinuindu-ne să punem pîine pe masă, să cîștigăm un ban, singuratici, așteptînd în trafic, muncind să plătim facturile lunare etc.? (A se vedea

[aici](#)

interviul cu Benatar publicat în

New Yorker

din noiembrie anul trecut.)

Oare așa să fie? Anual se publică un index global al fericirii. Conform raportului din 2017 (*World Happiness Report*

) locuitorii planetei sînt în general fericiți. Indexul fericirii e de 7,32 la canadieni, 6,99 la americani și 4,14 în Sudan. În 1998, 93% dintre americani afirmă că sînt „foarte fericiți”, iar în 2014 – 91%. De unde denotă că oamenii în general cred că viața e bună. Benatar caută să ne convingă altfel, dar sondajele de opinie dovedesc că atît el, cît și cei care gîndesc că el, inclusiv feministele, se află în eroare. Conform unui sondaj de opinie făcut în Statele Unite în 2014, 40% dintre femeile americane care au trecut de vîrsta fertilității regretă că nu au avut mai mulți copii. În Uniunea Europeană acest procent e mai mic, de numai o treime. Și, tot conform sondajelor de opinie, sursa principală a fericirii pentru majoritatea covîrșitoare a ființelor umane este familia și viața de familie. Copiii, însă, nu sînt doar o sursă de fericire pentru părinți și societate, ci și un pilon al democrației și o garanție a dezvoltării economice. China și Japonia dovedesc lucrul acesta, iar perioadele de expansiune economică au fost întotdeauna asociate cu creșterea demografică. Germania postbelică e un exemplu clasic. Miracolul economic german s-a produs pînă pe la mijlocul anilor '70 cînd populația a început să îmbătrînească, iar numărul persoanelor decedate a întrecut, în fiecare an de atunci încolo, numărul copiilor nou-născuți. Creșterea demografică a Germaniei după anii '70 s-a datorat aproape exclusiv migrației. Merkel înțelege lucrul acesta foarte bine: dacă germanii au îmbrățișat antinatalismul, economia germană se poate extinde doar prin importul de persoane. Americanii înțeleg la fel, dar au adoptat o politică diferită. Conform unui articol publicat anul trecut, la creșterii Americii se observă o reînviere a mișcării pronataliste (vezi [aici](#)).

ALIANȚA FAMILIILOR DIN ROMÂNIA

Str. Zmeica nr. 12, sector 4, București

Tel. 0741.103.025; Fax 0318.153.082

www.alianta-familiilor.ro

office@alianta-familiilor.ro

